Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 12 februari 2026 *

”Begäran om förhandsavgörande – Artikel 49 FEUF – Etableringsfrihet – Tillämpningsområde – Ekonomisk verksamhet – Erkännande av yrkeskvalifikationer – Direktiv 2005/36/EG – Artikel 53 – Språkkunskaper – Nationell lagstiftning som föreskriver ett krav på att lärare och administrativ personal vid en privat utbildningsanstalt som regelbundet kommunicerar med allmänheten och med de administrativa myndigheterna måste behärska landets officiella språk – Artikel 4.2 FEU – En medlemsstats nationella identitet – Skydd och främjande av det officiella språket i en medlemsstat – Privat utbildningsanstalt som tillhandahåller internationella utbildningsprogram – Krav på nödvändighet – Proportionalitetsprincipen – Krav på kunskaper i det officiella språket utan möjlighet till undantag eller uppmjukning”

I mål C-48/24,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens högsta förvaltningsdomstol) genom beslut av den 24 januari 2024, som inkom till domstolen den 25 januari 2024, i målet

VšĮ ”Vilniaus tarptautinė mokykla”

mot

Valstybinė kalbos inspekcija,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden F. Biltgen, domstolens vice ordförande T. von Danwitz (referent) samt domarna I. Ziemele, A. Kumin och S. Gervasoni,

generaladvokat: N. Emiliou,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: litauiska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Litauens regering, av K. Dieninis, S. Grigonis och V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, samtliga i egenskap av ombud,

– Lettlands regering, genom J. Davidoviča, K. Pommere och S. Zābele, samtliga i egenskap av ombud,

– Nederländernas regering, genom E.M. Besselink och M.K. Bulterman, båda i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom L. Armati, G. Meeßen och A. Steiblytė, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 10 juli 2025 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 49 FEUF och artikel 53 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, 2005, s. 22), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/55/EU av den 20 november 2013 (EUT L 354, 2013, s. 132) (nedan kallat direktiv 2005/36).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan VšĮ ”Vilniaus tarptautinė mokykla” (Vilnius internationella skola, Litauen) (nedan kallad VTM) och Valstybinė kalbos inspekcija (Nationella språkinspektionen, Litauen) (nedan kallad VKI). Målet rör VTM:s skyldighet att se till att dess lärare och administrativa personal har godkänts i ett kunskapsprov som visar att de har en viss nivå av kunskaper i litauiska.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Skäl 26 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/55/EU av den 20 november 2013 om ändring av direktiv 2005/36/EG om erkännande av yrkeskvalifikationer och förordning (EU) nr 1024/2012 om administrativt samarbete genom informationssystemet för den inre marknaden (”IMI-förordningen”) (EUT L 354, 2013, s. 132) har följande lydelse:

”Direktiv 2005/36/EG innehåller redan bestämmelser om att yrkesutövare måste ha nödvändiga språkkunskaper. Översynen av tillämpningen av denna skyldighet har visat ett behov av att klargöra den behöriga myndighetens respektive arbetsgivarnas roll, särskilt för ett bättre patientskydd. De behöriga myndigheterna bör kunna använda språktest efter erkännandet av yrkeskvalifikationer. Det är särskilt viktigt för yrken med konsekvenser för patientsäkerheten att språktester görs enligt direktiv 2005/36/EG innan yrkesutövaren börjar utöva yrket i den mottagande medlemsstaten. Språktest bör dock vara rimliga och nödvändiga för de berörda

yrkena, och bör inte syfta till att utesluta yrkesutövare från andra medlemsstater från arbetsmarknaden i den mottagande medlemsstaten. … Arbetsgivare bör fortsätta att spela en viktig roll när det gäller att kontrollera de språkkunskaper som behövs för det aktuella yrket på deras arbetsplatser.”

4 I artikel 2.1 första stycket i direktiv 2005/36 föreskrivs följande:

”Detta direktiv skall gälla för alla de medborgare i en medlemsstat, inbegripet fria yrkesutövare, som vill utöva ett reglerat yrke, antingen som egen företagare eller anställd, i en annan medlemsstat än den där de har förvärvat sina yrkeskvalifikationer.”

5 I artikel 53 i direktivet, med rubriken ”Språkkunskaper”, stadgas följande i punkterna 1–3:

”1. Yrkesutövare som får sina yrkeskvalifikationer erkända ska ha nödvändiga språkkunskaper för att utöva yrkesverksamheten i den mottagande medlemsstaten.

2. En medlemsstat ska säkerställa att alla kontroller som utförs eller övervakas av den behöriga myndigheten för att kontrollera efterlevnad av skyldigheten enligt punkt 1 är begränsade till kunskapen i ett officiellt språk i den mottagande medlemsstaten eller ett förvaltningsspråk i den mottagande medlemsstaten, förutsatt att det också är ett officiellt språk i unionen.

3. Kontroller som genomförs i enlighet med punkt 2 får införas om det yrke som ska utföras har konsekvenser för patientsäkerheten. Kontroller får införas för andra yrken om det finns allvarliga och konkreta tvivel om att yrkesutövaren har tillräckliga språkkunskaper avseende den yrkesverksamhet som yrkesutövaren tänker utöva.

Kontroller får endast ske efter det att ett europeiskt yrkeskort har utfärdats i enlighet med artikel 4d eller efter det att yrkeskvalifikationen har erkänts.”

Litauisk rätt

Litauens konstitution

6 I artikel 14 i Lietuvos Respublikos Konstitucija (Republiken Litauens konstitution) föreskrivs att litauiska är Republiken Litauens officiella språk.

Lagen om det officiella språket och dekret nr 1688

7 I artikel 2 i Lietuvos Respublikos valstybinės kalbos įstatymas Nr. I-779 (Republiken Litauens lag nr I-779 om det officiella språket) av den 31 januari 1995 (Žin., 1995, nr 15-344) (nedan kallad lagen om det officiella språket) föreskrivs följande:

”Republiken Litauens officiella språk är litauiska.”

8 I artikel 6 i nämnda lag föreskrivs följande:

”Chefer, tjänstemän och anställda vid statliga och kommunala institutioner, organ och byråer samt chefer, tjänstemän och anställda inom brottsbekämpande myndigheter och polisväsendet, kommunikations-, transport- och hälso- och sjukvårdsinrättningar samt andra inrättningar som

tillhandahåller offentliga tjänster till befolkningen ska ha färdigheter i det officiella språket motsvarande de språkfärdighetsnivåer som har fastställts av Republiken Litauens regering.”

9 Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimas dėl valstybinės kalbos mokėjimo kategorijų patvirtinimo ir įgyvendinimo Nr. 1688 (Republiken Litauens regerings dekret nr 1688 om antagande och genomförande av en kategoriindelning för kunskaper i det officiella språket) av den 24 december 2003 (Žin., 2003, nr 123-5618) antogs med stöd av artikel 6 i lagen om det officiella språket.

10 I punkterna 2–4 i detta dekret, i den lydelse som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet (nedan kallat dekret nr 1688), anges följande:

”2. Chefer för statliga och kommunala myndigheter och organ, utbildningsanstalter som helt eller delvis är beroende av staten eller kommuner, regionala utvecklingsråd och andra offentliga organ ansvarar för att upprätta en förteckning över tjänster som statstjänstemän och statsanställda samt anställda som avlönas från statsbudgeten eller kommunernas budget eller andra offentliga medel för vilka det krävs en bestämd nivå av kunskaper i det officiella språket.

3. Chefer för andra enheter, sammanslutningar, företag, institutioner och offentliga organ än de som avses i punkt 2 i detta dekret rekommenderas att fastställa en färdighetsnivå i det officiella språket för tjänster i vars arbetsbeskrivning det ingår att kommunicera med allmänheten samt att utarbeta och hantera handlingar, och att upprätta en förteckning över dessa arbetsuppgifter.

4. Kravet på en viss färdighetsnivå i det officiella språket tillämpas inte på utländska anställda som åtnjuter eller har åtnjutit tillfälligt skydd i Litauen under en period av två år från det att det tillfälliga skyddet beviljades.”

11 I punkterna 2, 5, 6 och 8 i beskrivningen av de kategorier av kunskaper i det officiella språket och de tillämpningsföreskrifter som fastställs i dekret nr 1688 preciseras följande:

”2. Kravet på en viss färdighetsnivå i det officiella språket gör det möjligt att styrka att en person har kunskaper i detta språk. …

…

5. Följande sex nivåer av kunskaper i litauiska (varav den lägsta är A1 och den högsta är C2) fastställs:

…

5.3. språkkunskaper i litauiska på nivå B1 (Tröskelnivå) (självständig användare). Användaren kan förstå muntliga eller skriftliga texter som rör bekanta ämnen, tala om olika frågor som rör vardagslivet eller arbetet, återge erfarenheter och händelser, uttrycka drömmar, förhoppningar eller önskemål, kortfattat redogöra för åsikter eller planer, fylla i formulär, skriva korta texter om ämnen som rör vardagslivet eller arbetet, samt skriva en enkel och sammanhängande text om ämnen som är bekanta eller som är av personligt intresse för användaren. Han eller hon kan också förstå det språk som talas och skrivna texter samt kommunicera.

6. Följande tre kategorier av kunskaper i det officiella språket (från den lägsta, kategori I, till den högsta, kategori III) fastställs:

…

6.2. kategori II för kunskaper i det officiella språket motsvarar kompetensnivå B1 på litauiska (motsvarande krav på denna nivå anges i punkt 5.3 i denna beskrivning).

…

8. Arbetstagare, statstjänstemän och statsanställda inom utbildning, kultur, hälso- och sjukvård, social trygghet och andra områden, vilka måste inneha examensbevis från högre utbildning som inte är universitetsexamen, ett examensbevis från högre yrkesutbildning som erhållits före år 2009 eller ett examensbevis från gymnasieutbildning som erhållits före år 1995, ska ha kunskaper i litauiska i kategori II om deras arbetsuppgifter förutsätter regelbunden kommunikation med allmänheten och/eller behandling av standardformulär (med undantag för lärare som undervisar i det officiella språket).”

Utbildningslagen och beslut nr V-774 om godkännande av beskrivningen av kvalifikationskraven för lärare

12 Enligt artikel 2 led 2 i Lietuvos Respublikos švietimo įstatymas Nr. I-1489 (Republiken Litauens lag nr I-1489 om utbildning) av den 25 juni 1991 (Lietuvos aidas, 1991, nr 153-0), i den lydelse som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet (nedan kallad utbildningslagen), omfattar begreppet ”allmän utbildning” lågstadium, mellan-/högstadium och gymnasium.

13 I artikel 48.1 i utbildningslagen fastställs en förteckning över personer som är behöriga att utöva läraryrket, och i artikel 48.3 anges att de lärare som avses i artikel 48.1 ”ska ha de kvalifikationer som ministern för utbildning och vetenskap har fastställt”. I artikel 48.1–48.4 i denna lag föreskrivs följande:

”Den som i en medlemsstat eller i Schweiziska edsförbundet har förvärvat en kvalifikation som erkänts som likvärdig i enlighet med Lietuvos Respublikos reglamentuojamų profesinių kvalifikacijų pripažinimo įstatymas [(Republiken Litauens lag nr X-1478 om erkännande av kvalifikationer för reglerade yrken) av den 3 april 2008 (Žin., 2008, nr 47-1747)] och som uppfyller kraven i artikel 48.1 och 48.3 i den lagen får utöva läraryrket i Litauen.”

14 I artikel 72 i utbildningslagen, med rubriken ”Genomförande av utbildningsprogram som upprättats av utländska stater och internationella organisationer”, föreskrivs följande i punkterna 1 och 3:

”1. Skolor som tillhör utländska stater och internationella organisationer (utom högre utbildning) ska inrättas och drivas i Republiken Litauen enligt de villkor och i enlighet med det förfarande som fastställs i denna lag, i internationella avtal som ingåtts av Republiken Litauen och i andra lagar, förordningar eller administrativa rättsakter. Utländska staters och internationella organisationers utbildningsprogram (utom högre utbildning) får tillhandahållas (eller avbrytas) i enlighet med det förfarande som regeringen fastställt efter skriftligt samtycke från ministern för utbildning och vetenskap.

…

3. Utländska staters och internationella organisationers utbildningsprogram kan ges i litauiska skolor på ett annat språk än litauiska. Personer som har utexaminerats från utländska staters och internationella organisationers utbildningsprogram i Litauen ska erhålla intyg som har utfärdats av den utländska staten eller organisationen i fråga.”

15 Lietuvos Respublikos švietimo, mokslo ir sporto ministras įsakymas Nr. V-774 Dėl Reikalavimų mokytojų kvalifikacijai aprašo patvirtinimo (beslut nr V-774 från Republiken Litauens minister för utbildning, vetenskap och idrott om godkännande av beskrivningen av kvalifikationskraven för lärare) av den 29 augusti 2014 (TAR, 2014, nr 2014-11394) antogs med stöd av artikel 48 i utbildningslagen. I punkt 7 i denna beskrivning, i den lydelse som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet, föreskrivs följande:

”Lärare inom allmän utbildning, yrkesutbildning och icke-formell utbildning ska ha kunskaper i litauiska som motsvarar de kategorier av kunskaper i det officiella språket som godkänts genom dekret [nr 1688]; …”

Dekret nr 649 om godkännande av förfarandet för att utfärda, tillfälligt dra in och återkalla ett tillstånd att genomföra utbildningsprogram som upprättats av utländska stater och internationella organisationer (utom högre utbildning)

16 I punkt 26 i Lietuvos Respublikos Vyriausybės nutarimas Nr. 649 Dėl sutikimo vykdyti užsienio valstybių ir tarptautinių organizacijų švietimo programas (išskyrus aukštojo mokslo studijų programas) išdavimo, galiojimo sustabdymo ir galiojimo panaikinimo tvarkos aprašo patvirtinimo (Republiken Litauens dekret nr 649 om godkännande av förfarandet för att utfärda, tillfälligt dra in och återkalla ett tillstånd att genomföra utbildningsprogram som upprättats av utländska stater och internationella organisationer (utom högre utbildning)] av den 6 juni 2012 (Žin. 2012, nr 66-3343), i den lydelse som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet, föreskrivs följande:

”26. Innehavaren av ett tillstånd att genomföra ett utbildningsprogram som upprättats av en utländsk stat eller en internationell organisation [(nedan kallat utbildningsprogrammet)] som avses i nämnda tillstånd ska

26.1. … kontrollera kunskaperna i det officiella språket i enlighet med allmänna program som godkänts av ministern för utbildning och vetenskap,

26.2. säkerställa att utbildningen och kvalifikationerna för lärare och tillhandahållare av utbildningstjänster uppfyller de krav som fastställs i [utbildningsprogrammet],

26.3. uppfylla kraven i den litauiska utbildningslagen och andra rättsakter,

26.4 på begäran tillhandahålla tillsynsmyndigheterna handlingar och uppgifter om genomförandet av [utbildningsprogrammet] och möjliggöra kontroll av dessa,

…”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

17 VTM, som är en privat utbildningsanstalt som grundats av en litauisk medborgare, är verksam i Litauen sedan år 2004. Vid tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet ägdes skolans kapital till 49,96 procent av en finsk medborgare, till 25,02 procent av en dansk medborgare och till 25,02 procent av en medborgare i Amerikas förenta stater.

18 VTM erhöll de administrativa tillstånd som krävdes för att på engelska tillhandahålla de internationella programmen ”International Baccalaureate, primary years and middle years” och ”Cambridge International AS/A levels”.

19 Den 19 och den 25 maj 2022 genomförde VKI en inspektion hos VTM för att kontrollera att VTM uppfyllde de krav som föreskrivs i lagen om det officiella språket och i dekret nr 1688. Inom ramen för denna inspektion konstaterade VKI att arton anställda vid VTM, däribland direktören, hennes biträdande chef med ansvar för utbildning, en socialpedagog och femton lärare, inte hade klarat det språkprov som motsvarade kategori II-kunskaper i det officiella språket, såsom dessa definieras i dekret nr 1688, eller inte hade lämnat in de handlingar som krävs. Av dessa 18 anställda var 5 medborgare i medlemsstaterna, medan de övriga 13 var tredjelandsmedborgare.

20 Under dessa omständigheter ålade VKI genom ett föreläggande av den 26 maj 2022 VTM att se till att de berörda anställda klarade detta språktest senast den 2 februari 2023, varvid den behöriga myndigheten skulle underrättas senast den 9 februari 2023. VKI informerade även VTM om att underlåtenhet att uppfylla dessa krav skulle beivras i enlighet med det förfarande som föreskrivs i litauisk lagstiftning (nedan kallat föreläggandet av den 26 maj 2022).

21 VTM överklagade detta beslut till Vilniaus apygardos administracinis teismas (Regionala förvaltningsdomstolen i Vilnius, Litauen) och yrkade att föreläggandet av den 26 maj 2022 skulle upphävas.

22 Yrkandet avslogs och VTM överklagade detta beslut till Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens högsta förvaltningsdomstol), som är den hänskjutande domstolen.

23 Den hänskjutande domstolen vill först få klarhet i huruvida den situation som är aktuell i det nationella målet omfattas av tillämpningsområdet för artikel 49 FEUF. Den hänskjutande domstolen har i detta avseende påpekat att även om VTM är etablerat i Litauen och har grundats av en litauisk medborgare, ägs denna skola delvis av medborgare i andra medlemsstater än Republiken Litauen. Den hänskjutande domstolen har tillagt att VTM tillhandahåller sina utbildningsprogram mot ersättning. För det fall att artikel 49 FEUF är tillämplig i en sådan situation, vill den hänskjutande domstolen vidare få klarhet i huruvida det hinder för etableringsfriheten som följer av den litauiska lagstiftningen är motiverat av ett tvingande skäl av allmänintresse och huruvida det är förenligt med proportionalitetsprincipen. Den hänskjutande domstolen har särskilt understrukit att det i denna lagstiftning inte föreskrivs något undantag från det språkkrav som fastställs däri. Den hänskjutande domstolen har slutligen ställt frågan huruvida det enligt direktiv 2005/36 är tillåtet att tillämpa ett sådant krav på anställda vid en internationell skola, såsom VTM, vilka utövar ett reglerat yrke.

24 Mot denna bakgrund beslutade Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens högsta förvaltningsdomstol) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:

”1) Ska artikel 49 FEUF tolkas så, att dess tillämpningsområde omfattar det krav som har fastställts i nationell rätt på kunskaper i det officiella språket och som är tillämpligt på administrativ personal och lärare vid en utbildningsanstalt som har grundats av en fysisk privatperson och som följer ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years?

2) För det fall den första frågan besvaras jakande, ska artikel 49 FEUF tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den som är i fråga i det nationella målet, enligt vilken kravet på kunskaper i det officiella språket tillämpas utan undantag, för det första, på alla lärare vid en utbildningsanstalt som har grundats av en fysisk privatperson och som tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years och, för det andra, på administrativ personal vid en sådan utbildningsanstalt, oberoende av eventuella omständigheter som är specifika för verksamheten vid utbildningsanstalten i fråga?

3) Ska artikel 53 i [direktiv 2005/36] tolkas så, att den utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, enligt vilken kravet på kunskaper i det officiella språket tillämpas utan undantag på alla lärare vid en utbildningsanstalt som har grundats av en fysisk privatperson och som tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years, oberoende av eventuella omständigheter som är specifika för verksamheten vid utbildningsanstalten i fråga?”

Huruvida begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning

25 Den litauiska regeringen har gjort gällande att begäran om förhandsavgörande inte kan tas upp till prövning, eftersom det i litauisk rätt inte uppställs något krav på kunskaper i litauiska för lärare vid en privat utbildningsanstalt, såsom VTM, som tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years. De frågor som den hänskjutande domstolen har ställt har således inte något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet, och den tolkning av unionsrätten som dessa frågor avser är inte nödvändig för att avgöra målet.

26 Domstolen erinrar härvid om att nationella domstolars frågor om tolkningen av unionsrätten presumeras vara relevanta. Dessa frågor ställs mot bakgrund av den beskrivning av omständigheterna i målet och tillämplig lagstiftning som den nationella domstolen på eget ansvar har lämnat och vars riktighet det inte ankommer på EU-domstolen att pröva. Denna presumtion kan inte kullkastas genom argument som ifrågasätter den hänskjutande domstolens tolkning av nationell rätt, eftersom den sistnämnda är ensam behörig att tolka och tillämpa nationell rätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 september 2018, OTP Bank och OTP Faktoring, C-51/17, EU:C:2018:750, punkt 41).

27 I sitt svar på EU-domstolens begäran om upplysningar av den 12 december 2024 bekräftade dessutom den hänskjutande domstolen, på grundval av en detaljerad analys av bestämmelserna i nationell rätt, att samtliga lärare och all administrativ personal som regelbundet kommunicerar med allmänheten och administrativa myndigheter, vid sådana utbildningsanstalter som VTM, omfattas av ett krav på kunskaper i litauiska.

28 Härav följer att förevarande begäran om förhandsavgörande kan tas upp till prövning.

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

29 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 49 FEUF ska tolkas så, att den är tillämplig på en situation där en privat utbildningsanstalt är etablerad i en medlemsstat och i vilken medborgare från andra medlemsstater äger andelar, när denna utbildningsanstalt i den medlemsstat där den är etablerad driver ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years.

30 I detta avseende anges i artikel 49 andra stycket FEUF att etableringsfriheten ska innefatta rätt att starta och utöva verksamhet som egenföretagare samt rätt att bilda och driva företag, särskilt bolag som de definieras i artikel 54 andra stycket FEUF, på de villkor som etableringslandets lagstiftning föreskriver för egna medborgare, om inte annat följer av bestämmelserna i kapitlet om kapital.

31 Det följer av fast rättspraxis att begreppet etablering, i den mening som avses i EUF-fördraget, är ett mycket vittomfattande begrepp som innebär en möjlighet för medborgare i en medlemsstat att stadigvarande och kontinuerligt delta i det ekonomiska livet i en annan medlemsstat än ursprungsstaten och dra fördel av detta (dom av den 4 oktober 2024, Litauen m.fl./parlamentet och rådet (Mobilitetspaketet) (C-541/20–C-555/20, EU:C:2024:818, punkt 363 och där angiven rättspraxis).

32 Med detta begrepp avses således en faktiskt bedriven ekonomisk verksamhet genom ett fast driftsställe i värdmedlemsstaten på obestämd tid. Begreppet förutsätter således att den berörda aktören verkligen etablerats i denna medlemsstat och att det bedrivs en faktisk ekonomisk verksamhet i denna (dom av den 4 oktober 2024, Litauen m.fl./parlamentet och rådet (Mobilitetspaketet) (C-541/20–C-555/20, EU:C:2024:818, punkt 364).

33 Domstolen har således redan slagit fast att etableringsfriheten omfattar en situation där en medborgare i en medlemsstat förvärvar en andel i kapitalet i ett bolag hemmahörande i en annan medlemsstat som ger vederbörande möjlighet att utöva ett bestämmande inflytande över bolagets beslut och att bestämma över dess verksamhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2016, AGET Iraklis, C-201/15, EU:C:2016:972, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

34 I förevarande fall är det utrett att kapitalet i VTM, som är ett bolag etablerat i Litauen och som där stadigvarande och kontinuerligt tillhandahåller utbildningsprogram, vid tidpunkten för antagandet av föreläggandet av den 26 maj 2022 ägdes till 49,96 procent av en finsk medborgare och av en dansk medborgare till 25,02 procent, vilket i princip är av sådan art att det ger dessa

medborgare ett bestämmande inflytande över beslut och verksamhet vid denna utbildningsanstalt (se, analogt, dom av den 22 december 2008, Truck Center, C-282/07, EU:C:2008:762, punkterna 28 och 29).

35 Härav följer att den situation som är aktuell i det nationella målet kan anses omfattas av artikel 49 FEUF, förutsatt att det, i enlighet med den rättspraxis som det hänvisas till i punkt 31 ovan, fastställs att VTM faktiskt bedriver ekonomisk verksamhet genom sin etablering i Litauen.

36 Trots att den hänskjutande domstolen endast vill få klarhet i hur artikel 49 FEUF ska tolkas, anser den nederländska regeringen emellertid att situationen i det nationella målet ska prövas mot bakgrund av artikel 45 FEUF, eftersom kravet på kunskaper i litauiska gäller för VTM:s personal.

37 EU-domstolen har i detta sammanhang slagit fast att den, när en nationell åtgärd kan knytas till flera olika grundläggande friheter samtidigt, i princip endast ska utgå från en enda av nämnda friheter om det, med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, framgår att de övriga friheterna är helt underordnade denna frihet och kan knytas till denna. För att fastställa vilken grundläggande frihet som är den dominerande bör hänsyn tas till syftet med den berörda lagstiftningen och, i förekommande fall, de faktiska omständigheterna i målet vid den nationella domstolen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juni 2020, KOB, C-206/19, EU:C:2020:463, punkterna 23 och 25, och dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkterna 50 och 51 samt där angiven rättspraxis).

38 Domstolen har dessutom förklarat att även om det är fastslaget att den rätt till fri rörlighet som föreskrivs i artikel 45 FEUF omfattar arbetstagare, så finns det inget i artikelns lydelse som tyder på att dessa rättigheter inte kan åberopas av någon annan, i synnerhet arbetsgivarna. För att vara effektiv och ändamålsenlig måste nämligen arbetstagarnas rätt att utan diskriminering ta anställning och arbeta, åtföljas av arbetsgivarnas rätt att anställa dem med beaktande av bestämmelserna om fri rörlighet för arbetstagare (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 maj 1998, Clean Car Autoservice, C-350/96, EU:C:1998:205, punkterna 19 och 20, och dom av den 13 december 2012, Caves Krier Frères, C-379/11, EU:C:2012:798, punkt 28).

39 Förutom att talan i målet vid den nationella domstolen har väckts av VTM på eget initiativ framgår det av beslutet om hänskjutande, vilket inte har ifrågasatts i de inlagor som ingivits till EU-domstolen, att det föreläggande av den 26 maj 2022 som är föremål för talan inte riktades till de arton berörda anställda utan till VTM självt, eftersom VKI hade anklagat VTM för att inte ha uppfyllt sin skyldighet att se till att dess personal uppfyller kravet på kunskaper i litauiska, såsom föreskrivs i nationell lagstiftning. Enligt denna lagstiftning är innehavaren av ett tillstånd att genomföra utbildningsprogram som upprättats av utländska stater och internationella organisationer bland annat skyldig att kontrollera personalens kunskaper i det officiella språket i enlighet med allmänna program som godkänts av ministern för utbildning och vetenskap, säkerställa att utbildningen och kvalifikationerna för lärare och tillhandahållare av utbildningstjänster uppfyller de krav som fastställs i utbildningsprogrammet, uppfylla kraven i den litauiska utbildningslagen och andra rättsakter, samt på begäran tillhandahålla tillsynsmyndigheterna handlingar och uppgifter om genomförandet av utbildningsprogrammet och möjliggöra kontroll av dessa.

40 Slutligen framgår det inte av begäran om förhandsavgörande att VTM vid den hänskjutande domstolen har gjort gällande sin rätt att anställa sina anställda med iakttagande av bestämmelserna om fri rörlighet för arbetstagare.

41 Med beaktande av såväl föremålet för den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet som saken i det nationella målet, ska bedömningen således göras mot bakgrund av artikel 49 FEUF.

42 Domstolen har i detta sammanhang slagit fast att anordnande av högre utbildning mot ersättning är en ekonomisk verksamhet som omfattas av kapitel 2 i avdelning IV i tredje delen i EUF-fördraget om etableringsrätt när verksamheten bedrivs av en medborgare i en medlemsstat stadigvarande och kontinuerligt i en annan medlemsstat från ett huvudsakligt eller sekundärt driftsställe i sistnämnda medlemsstat (dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkt 52 och där angiven rättspraxis). Eftersom bedömningen av om en undervisningsverksamhet ska betraktas som en ekonomisk verksamhet beror på om undervisningen bedrivs mot ersättning och inte på vilken utbildningsnivå den avser, är denna rättspraxis analogt tillämplig på anordnande mot ersättning av undervisning på grundskole- och gymnasienivå av en privat utbildningsanstalt som är etablerad i en medlemsstat och i vilken en medborgare i en annan medlemsstat innehar en andel som gör det möjligt för denne att utöva ett bestämmande inflytande över anstaltens beslut och att bestämma över dess verksamhet.

43 I förevarande fall ankommer det således på den hänskjutande domstolen att pröva huruvida de utbildningsprogram som VTM tillhandahåller anordnas mot ersättning.

44 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 49 FEUF ska tolkas så, att den är tillämplig på en situation där en privat utbildningsanstalt är etablerad i en medlemsstat och en medborgare i en annan medlemsstat innehar en andel i denna utbildningsanstalt som gör det möjligt för denne att utöva ett bestämmande inflytande över anstaltens beslut och att bestämma över dess verksamhet, när denna utbildningsanstalt i den medlemsstat där den är etablerad tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years.

Den andra frågan

45 Inledningsvis bör det påpekas att den litauiska lagstiftningen ålägger privata utbildningsanstalter att kontrollera att deras lärare och administrativa personal som har regelbunden kontakt med allmänheten och med administrativa myndigheter har kunskaper i litauiska i kategori II, vilket innebär att dessa personer kan förstå muntliga eller skriftliga texter som rör bekanta ämnen, tala om olika frågor som rör vardagslivet eller arbetet, eller skriva en enkel och sammanhängande text om ämnen som är bekanta.

46 Den hänskjutande domstolen har således ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 49 FEUF ska tolkas så, att den, i en situation som omfattas av denna bestämmelses tillämpningsområde, utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken en privat utbildningsanstalt som, på ett annat språk än denna medlemsstats officiella språk, tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years är skyldig att kontrollera huruvida dess lärare och administrativa personal som har regelbunden kontakt med allmänheten och med administrativa myndigheter uppfyller kravet på kunskaper på mellannivå i detta officiella språk.

Huruvida det föreligger en inskränkning av den frihet som garanteras i artikel 49 FEUF

47 Enligt artikel 6 FEUF ska unionen ha befogenhet att vidta åtgärder för att stödja, samordna eller komplettera medlemsstaternas åtgärder, bland annat på utbildningsområdet. Även om unionsrätten inte inkräktar på medlemsstaternas befogenhet vad gäller undervisningens innehåll och utbildningssystemets organisation, deras kulturella och språkliga mångfald eller innehållet i och organisationen av yrkesutbildning, såsom framgår av artiklarna 165.1 och 166.1 FEUF, ska medlemsstaterna vid utövandet av denna befogenhet iaktta unionsrätten, däribland bestämmelserna om etableringsfrihet (dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkterna 58 och 59 samt där angiven rättspraxis).

48 I artikel 49 första stycket FEUF stadgas att inom ramen för bestämmelserna i kapitel 2 i avdelning IV i tredje delen av EUF-fördraget ska inskränkningar för medborgare i en medlemsstat att fritt etablera sig på en annan medlemsstats territorium förbjudas. Alla åtgärder som förbjuder, försvårar eller gör det mindre attraktivt att utöva den frihet som garanteras i artikel 49 FEUF ska anses som inskränkningar i etableringsfriheten (dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkterna 60 och 61 samt där angiven rättspraxis).

49 Även om det i förevarande fall är riktigt att medborgare i andra medlemsstater än Republiken Litauen kan etablera sig i sistnämnda medlemsstat och där, inom ramen för en privat utbildningsanstalt, tillhandahålla utbildningsprogram på ett annat språk än litauiska, så är en sådan möjlighet i princip fortfarande beroende av att det språkkrav som föreskrivs i gällande lagstiftning iakttas. Det var således på grund av ett åsidosättande av detta krav som VKI, genom föreläggandet av den 26 maj 2022, ålade VTM att se till att dess lärare och administrativa personal som har regelbunden kontakt med allmänheten och med administrativa myndigheter har kunskaper i litauiska i kategori II.

50 Den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet kan, på grund av de krav som den kan medföra i fråga om rekrytering av kvalificerad personal, göra det mindre attraktivt för medborgare i andra medlemsstater att i Litauen inrätta och driva en utbildningsanstalt som har till syfte att tillhandahålla utbildningsprogram på ett annat språk än det litauiska språket, vilket utgör en inskränkning av etableringsfriheten.

Huruvida inskränkningen av den frihet som garanteras i artikel 49 FEUF är motiverad

51 Enligt fast rättspraxis kan inskränkningar i etableringsfriheten endast godtas om de, för det första, grundas på tvingande skäl av allmänintresse och de, för det andra, iakttar proportionalitetsprincipen, vilket innebär att de ska vara ägnade att på ett sammanhängande och systematiskt sätt säkerställa att det eftersträvade målet uppnås, inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål och inte vara oproportionerliga i förhållande till detta mål (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

52 Vad gäller frågan huruvida det föreligger ett tvingande skäl av allmänintresse framgår det av handlingarna i målet att den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet förefaller vara avsedd att skydda och främja användningen av Republiken Litauens officiella språk, vilket utgör ett legitimt mål som i princip kan motivera en inskränkning av de grundläggande friheter som föreskrivs i unionsrätten (se, analogt, dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkterna 67–70 och där angiven rättspraxis).

53 Enligt artikel 3.3 fjärde stycket FEU och artikel 22 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska unionen nämligen respektera rikedomen hos sin kulturella och språkliga mångfald och, i enlighet med artikel 4.2 FEU, även respektera sina medlemsstaters nationella identitet, till vilken även skyddet för den berörda medlemsstatens officiella språk hör (dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkt 68 och där angiven rättspraxis).

54 Vad gäller frågan om den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet är ägnad att säkerställa förverkligandet av det legitima målet att skydda och främja det litauiska språket, om den inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål och om den inte är oproportionerlig i förhållande till detta mål, ankommer det ytterst på den hänskjutande domstolen, som är ensam behörig att bedöma de faktiska omständigheterna i målet och tolka den nationella lagstiftningen, att avgöra huruvida och i vilken utsträckning denna lagstiftning uppfyller dessa krav (se, analogt, dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkt 72 och där angiven rättspraxis).

55 EU-domstolen, som ska ge den hänskjutande domstolen ett användbart svar, är emellertid behörig att, mot bakgrund av handlingarna i det nationella målet och de skriftliga och muntliga yttranden som getts in till den, lämna upplysningar av sådant slag att den hänskjutande domstolen kan avgöra målet (se, analogt, dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkt 73 och där angiven rättspraxis).

56 EU-domstolen konstaterar i detta avseende, för det första, att en sådan lagstiftning i en medlemsstat som den som är aktuell i det nationella målet framstår som ägnad att säkerställa att målet att skydda och främja medlemsstatens officiella språk uppnås. En sådan lagstiftning främjar nämligen att personer som omfattas av detta språkkrav använder nämnda språk i sina kontakter med eleverna, elevernas föräldrar och allmänheten samt, vad särskilt gäller administrativ personal, med de nationella administrativa myndigheterna.

57 Denna lagstiftning kan visserligen endast anses vara ägnad att säkerställa detta mål om den verkligen svarar mot önskan att uppnå detta mål och om den genomförs på ett konsekvent och systematiskt sätt (dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkt 75 och där angiven rättspraxis).

58 Så förefaller vara fallet i förevarande fall, eftersom den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet, såsom framgår av de handlingar som ingetts till EU-domstolen, inte bara är tillämplig på samtliga utbildningsanstalter i Litauen, utan även på samtliga anställda vid dessa utbildningsanstalter vars anställning bland annat innefattar regelbunden kommunikation med andra personer och ett behov av att fylla i officiella standardformulär.

59 Vad för det andra gäller frågan huruvida den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet, särskilt det språkkrav som den innehåller, är nödvändig, erinrar domstolen om att åtgärder som begränsar en grundläggande frihet endast kan anses vara motiverade om det eftersträvade målet inte kan uppnås genom åtgärder med mindre begränsande verkan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkt 81 och där angiven rättspraxis).

60 Medlemsstaterna har visserligen ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid valet av åtgärder för att förverkliga målen för sin politik som syftar till att skydda det officiella språket, eftersom en sådan politik är ett uttryck för den nationella identiteten, i den mening som avses i

artikel 4.2 FEU. Detta utrymme för skönsmässig bedömning kan emellertid inte motivera att enskildas rättigheter enligt fördragsbestämmelserna om de grundläggande friheterna allvarligt åsidosätts (dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkt 83 och där angiven rättspraxis).

61 Även om Republiken Litauen i förevarande fall, såsom dess lagstiftning vittnar om, avser att säkerställa en hög nivå av skydd och främjande av sitt officiella språk, är det, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 54 i sitt förslag till avgörande, inte utrett att det eftersträvade målet skulle kunna uppnås lika effektivt genom mindre restriktiva åtgärder än det språkkrav som är aktuellt i det nationella målet.

62 Det språkkrav som är aktuellt i det nationella målet förefaller således i sig uppfylla nödvändighetskravet.

63 Vid prövningen av detta villkor är det dock viktigt att även beakta de beviskrav som uppställs i den nationella lagstiftningen för att fastställa att detta språkkrav är uppfyllt.

64 I detta avseende har den hänskjutande domstolen, i sitt svar på den begäran om upplysningar som nämns i punkt 27 ovan, angett att det nationella regelverket föreskriver att den som vill visa att han eller hon har erforderlig kunskapsnivå i litauiska är skyldig att uppvisa ett intyg utfärdat av Nacionalinė švietimo agentūra (Den nationella utbildningsmyndigheten, Litauen) på grundval av språktester som anordnas i Litauen.

65 Ingivande av ett intyg kan förvisso utgöra ett kriterium som gör det möjligt att bedöma huruvida språkkravet är uppfyllt (se, analogt, dom av den 5 februari 2015, kommissionen/Belgien, C-317/14, EU:C:2015:63, punkt 27). Den omständigheten att det är omöjligt för en person som ansöker om anställning vid en privat utbildningsanstalt att bevisa att han eller hon uppfyller det språkkrav som föreskrivs på annat sätt än genom att erhålla ett sådant intyg, såsom det som krävs enligt den litauiska lagstiftningen, förefaller emellertid gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det legitima mål som eftersträvas, eftersom detta krav utesluter varje beaktande av den kunskapsnivå som ett intyg eller examensbevis som erhållits i en annan medlemsstat gör det möjligt att anta att dess innehavare besitter, med hänsyn till vad som i beviset intygas om studiernas art och varaktighet (se, analogt, dom av den 5 februari 2015, kommissionen/Belgien, C-317/14, EU:C:2015:63, punkt 29).

66 Under dessa omständigheter förefaller en sådan nationell lagstiftning som den som är aktuell i det nationella målet – enligt vilken de personer som avses i denna lagstiftning, för att visa att de har erforderliga kunskaper i det officiella språket, måste uppvisa ett intyg som har utfärdats av ett organ i den berörda medlemsstaten på grundval av språkprov som anordnas i denna medlemsstat – gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dess legitima mål. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att avgöra om så är fallet.

67 Vad för det tredje gäller frågan huruvida den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet är proportionerlig i strikt mening, erinrar domstolen om att ett mål av allmänintresse, såsom att skydda och främja det officiella språket, inte kan eftersträvas med en nationell åtgärd utan att det tas hänsyn till att målet måste vara förenligt med de grundläggande rättigheter och principer som berörs av åtgärden, såsom de anges i fördragen, genom att det görs en balanserad avvägning mellan, å ena sidan, detta mål av allmänintresse och, å andra sidan, de aktuella rättigheterna och principerna, för att säkerställa att de olägenheter som åtgärden medför inte är

orimliga i förhållande till de eftersträvade målen (se, analogt, dom av den 18 december 2025, Slagelse Almennyttige Boligselskab, Afdeling Schackenborgvænge, C-417/23, EU:C:2025:1017, punkt 168).

68 Detta innebär att när en medlemsstat, i syfte att skydda och främja sitt officiella språk, avser att införa ett språkkrav för lärare och viss administrativ personal vid privata utbildningsanstalter, åligger det således medlemsstaten att göra en balanserad avvägning mellan detta mål av allmänt intresse och de rättigheter som följer av artikel 49 FEUF. En sådan balanserad avvägning kan exempelvis ske genom en nationell lagstiftning som föreskriver en möjlighet att gradvis höja kravnivån för personalens kunskaper i det officiella språket efter att den har rekryterats, att nivån på de kunskaper som krävs anpassas beroende på anställningens längd, eller att det införs ett undantag från detta språkkrav, vilket motiveras av relevanta omständigheter, bland annat när ingen fullt kvalificerad kandidat söker den lediga tjänsten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 september 2022, Cilevičs m.fl., C-391/20, EU:C:2022:638, punkterna 84 och 85).

69 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att det språkkrav som är aktuellt i det nationella målet gäller för samtliga lärare och all administrativ personal, vid en privat utbildningsanstalt, som regelbundet kommunicerar med allmänheten och med de administrativa myndigheterna, från det att de tillträder sin tjänst och oberoende av anställningsavtalets längd, och detta utan att det föreskrivs något undantag eller någon uppmjukning i detta avseende.

70 Härav följer att den nationella lagstiftning som är aktuell i det nationella målet inte förefaller vara förenlig med proportionalitetsprincipen i strikt mening, eftersom den framstår som oproportionerlig i förhållande till det eftersträvade målet, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att bedöma.

71 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artikel 49 FEUF ska tolkas så, att den, i en situation som omfattas av dess tillämpningsområde, inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken en privat utbildningsanstalt som, på ett annat språk än denna medlemsstats officiella språk, tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years är skyldig att kontrollera huruvida dess lärare och administrativa personal som har regelbunden kontakt med allmänheten och med administrativa myndigheter uppfyller kravet på kunskaper på mellannivå i detta officiella språk, under förutsättning att denna lagstiftning är motiverad av målet att främja och skydda nämnda officiella språk och är nödvändig och proportionerlig för att uppnå detta mål. Detta villkor är inte uppfyllt när nämnda lagstiftning, utan möjlighet till undantag eller uppmjukning, är tillämplig på samtliga personer som omfattas av den och ålägger dem att, för att visa att de har erforderliga kunskaper i det officiella språket, uppvisa ett intyg som har utfärdats av ett organ i den berörda medlemsstaten på grundval av språkprov som anordnas i denna medlemsstat.

Den tredje frågan

72 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 53.1 i direktiv 2005/36 ska tolkas så, att den, i en situation som omfattas av dess tillämpningsområde, utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken lärare vid en privat utbildningsanstalt som på ett annat språk än denna medlemsstats officiella språk tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years omfattas av ett krav på kunskaper på mellannivå i detta officiella språk.

73 Det bör erinras om att det i artikel 2.1 första stycket i direktiv 2005/36 föreskrivs att direktivet gäller för alla de medborgare i en medlemsstat som vill utöva ett reglerat yrke i en annan medlemsstat än den där de har förvärvat sina yrkeskvalifikationer.

74 Enligt artikel 53.1 i direktivet ska yrkesutövare som får sina yrkeskvalifikationer erkända ha nödvändiga språkkunskaper för att utöva yrkesverksamheten i den mottagande medlemsstaten.

75 I förevarande fall ankommer det således först på den hänskjutande domstolen att, för att kontrollera huruvida tvisten i det nationella målet omfattas av tillämpningsområdet för artikel 53.1 i direktiv 2005/36, pröva huruvida de lärare vid VTM som inte är litauiska medborgare har förvärvat sina yrkeskvalifikationer i andra medlemsstater än Republiken Litauen och har fått dessa yrkeskvalifikationer erkända i sistnämnda medlemsstat.

76 Med förbehåll för denna anmärkning finns det, med hänsyn till den betydelse som undervisningen har för genomförandet av en politik som syftar till att försvara och främja en medlemsstats språk, och till det faktum att lärarna har en viktig roll att spela i detta sammanhang, inte bara genom den undervisning de ger utan också genom sitt deltagande i skolans dagliga verksamhet och genom de privilegierade relationer de har med sina elever, anledning att anse att ett krav på att behärska det officiella språket i den medlemsstat där de utövar sitt yrke kan anses utgöra ett krav som motsvarar de språkkunskaper som krävs för att utöva deras yrke, i den mening som avses i artikel 53.1 i direktiv 2005/36 (se, analogt, dom av den 28 november 1989, Groener, C-379/87, EU:C:1989:599, punkterna 19–21).

77 Det ska emellertid beaktas att direktiv 2005/36 ska tolkas mot bakgrund av de grundläggande friheter som garanteras i unionsrätten, särskilt artikel 49 FEUF, för det fall en medlemsstats lagstiftning, såsom är fallet i det nationella målet, ålägger utbildningsanstalter som är etablerade i denna medlemsstat att säkerställa att deras lärare uppfyller ett visst språkkrav.

78 Frågan huruvida en sådan lagstiftning är förenlig med artikel 53.1 i direktiv 2005/36, jämförd med artikel 49 FEUF, ska således bedömas enligt samma kriterier som de som är tillämpliga vid prövningen av huruvida denna lagstiftning är förenlig med artikel 49 FEUF, vilka avses i punkterna 51–68 ovan, vilket förutsätter att det prövas huruvida nämnda lagstiftning är motiverad av målet att skydda och främja det officiella språket i den aktuella medlemsstaten och huruvida den är nödvändig och proportionerlig för att uppnå detta mål.

79 För fullständighetens skull ska det påpekas att det i artikel 53.3 i direktiv 2005/36 föreskrivs att kontroller av efterlevnaden av den skyldighet som anges i artikel 53.1 i samma direktiv endast får införas för andra yrken än sådana som har konsekvenser för patientsäkerheten om det ”finns allvarliga och konkreta tvivel” om att yrkesutövaren har tillräckliga språkkunskaper avseende den yrkesverksamhet som yrkesutövaren tänker utöva.

80 Mot bakgrund av ovanstående ska den tredje frågan besvaras enligt följande. Artikel 53.1 i direktiv 2005/36, jämförd med artikel 49 FEUF, ska tolkas så, att den, i en situation som omfattas av dess tillämpningsområde, inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken lärare vid en privat utbildningsanstalt som, på ett annat språk än det officiella språket i den medlemsstaten, tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years omfattas av ett krav på kunskaper på mellannivå i detta officiella språk, under förutsättning att denna lagstiftning är motiverad av målet att främja och skydda nämnda officiella språk och är nödvändig och proportionerlig för att uppnå detta mål. Detta villkor är inte uppfyllt när nämnda lagstiftning, utan möjlighet till undantag eller

uppmjukning, är tillämplig på samtliga personer som omfattas av den och ålägger dem att, för att visa att de har erforderliga kunskaper i det officiella språket, uppvisa ett intyg som har utfärdats av ett organ i den berörda medlemsstaten på grundval av språkprov som anordnas i denna medlemsstat.

Rättegångskostnader

81 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) **Artikel 49 FEUF ska tolkas så, att den är tillämplig på en situation där en privat utbildningsanstalt är etablerad i en medlemsstat och en medborgare i en annan medlemsstat innehar en andel i denna utbildningsanstalt som gör det möjligt för denne att utöva ett bestämmande inflytande över anstaltens beslut och att bestämma över dess verksamhet, när denna utbildningsanstalt i den medlemsstat där den är etablerad tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years.**

2) **Artikel 49 FEUF ska tolkas så, att den, i en situation som omfattas av dess tillämpningsområde, inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken en privat utbildningsanstalt som, på ett annat språk än denna medlemsstats officiella språk, tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years är skyldig att kontrollera huruvida dess lärare och administrativa personal som har regelbunden kontakt med allmänheten och med administrativa myndigheter uppfyller kravet på kunskaper på mellannivå i detta officiella språk, under förutsättning att denna lagstiftning är motiverad av målet att främja och skydda nämnda officiella språk och är nödvändig och proportionerlig för att uppnå detta mål. Detta villkor är inte uppfyllt när nämnda lagstiftning, utan möjlighet till undantag eller uppmjukning, är tillämplig på samtliga personer som omfattas av den och ålägger dem att, för att visa att de har erforderliga kunskaper i det officiella språket, uppvisa ett intyg som har utfärdats av ett organ i den berörda medlemsstaten på grundval av språkprov som anordnas i denna medlemsstat.**

3) **Artikel 53.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/55/EU av den 20 november 2013, jämförd med artikel 49 FEUF, ska tolkas så, att den, i en situation som omfattas av dess tillämpningsområde, inte utgör hinder för en medlemsstats lagstiftning enligt vilken lärare vid en privat utbildningsanstalt som, på ett annat språk än denna medlemsstats officiella språk, tillhandahåller ett internationellt gymnasieprogram samt International Baccalaureate-programmen primary years och middle years omfattas av ett krav på kunskaper på mellannivå i detta officiella språk, under förutsättning att denna lagstiftning är motiverad av målet att främja och skydda nämnda officiella språk och är nödvändig och proportionerlig för att uppnå detta mål. Detta villkor är inte uppfyllt när nämnda lagstiftning, utan möjlighet till undantag eller uppmjukning, är tillämplig på**

samtliga personer som omfattas av den och ålägger dem att, för att visa att de har erforderliga kunskaper i det officiella språket, uppvisa ett intyg som har utfärdats av ett organ i den berörda medlemsstaten på grundval av språkprov som anordnas i denna medlemsstat.

Underskrifter